

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1067/2024
15.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Стојановић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа „Пошта Србије“, Београд, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3700/2023 од 08.11.2023. године, у седници одржаној 15.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3700/2023 од 08.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3700/2023 од 08.11.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 295/2022 од 12.09.2023. године, исправљена решење тог суда П1 295/2022 од 21.09.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев за поништај као незаконитог решења туженог о отказу Уговора о раду број ... од 16.12.2016. године и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, с позивом на одредбе чланова 403, 407. и 409. ЗПП.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Другостепени суд је пресуду засновао на утврђеним чињеницама од стране првостепеног суда, па пошто није непосредно оценио доказе на другачији начин, није учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, на коју је ревизијом указано.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је спорним решењем отказан уговор о раду од 08.04.2002. године, са анексима, на основу којих је био запослен код туженог на радном месту поштару II и по потреби радио на радном месту шалтерског радника, на основу одредби чланова 192. и 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, у вези са чланом 101. тачке 1, 9. и 13. Колективног уговора туженог. Решењем је утврђено да се тужилац није придржавао прописане технологије рада приликом извршавања радних обавеза, на основу чега је нанео штету трећим лицима и вршио исплате уз задржавање новца за себе. Наведено је са ког рачуна, у ком износу је извршио предметне исплате и да је њихов укупан износ 407.550,16 динара. На основу рекламација корисника ББ, ВВ и ГГ, тужени је формирао Комисију за утврђивање штете, која је донела решења о одобравању и исплати наведеним корисницима, односно повраћају незаконито исплаћених средстава на текуће рачуне корисника, као и решења којима је тужилац обавезан да на рачун туженог изврши уплату новчаних средстава по основу ових неправилних исплата. Тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се он изјаснио писаним путем. Утврђена је садржина упутства за рад пошта у поступку уплата и исплата по рачунима физичких лица клијената „Банке Поштанске штедионице“ а.д. Београд и Правилника о општим условима за обављање поштанских услуга.

Са полазиштем на овако утврђене чињенице, нижестепени судови налазе да је тужена у складу са одредбама члана 180. ставова 1. и 2. и члана 179. ставова 2. и 3. Закона о раду спровела законити поступак отказивања уговора о раду због повреде радне обавезе утврђене општим актом, пошто утврђене радње тужиоца представљају повреде радне обавезе због којих се може отказати уговор о раду по члану 101. став 1. тачке 1, 9. и 13. Колективног уговора туженог. По овим одредбама, оваква повреда радне обавезе је: непрописно или неблаговремено извршавање радних обавеза; непридржавање прописане технологије рада приликом извршавања радних обавеза, којом се наноси штета трећим лицима; исплата неовлашћеном лицу или исплата уз задржавање новца за себе. Начин извршавања радних обавеза био је предвиђен Упутством за рад пошта у поступку уплата и исплата по рачунима физичких лица клијената „Банке Поштанске штедионице“ од 07.09.2011. године, кога се тужилац није придржавао зато што је игнорисао поруке упозорења у апликацији МСОЦ, која је указивала да лична карта не припада власнику.

Другостепени суд налази да законитост одлуке не може довести у питање чињеница да је поднета кривична пријава против тужиоца поводом наведених радњи одбачена, пошто су дисциплинска одговорност запосленог и кривична одговорност неког лица два посебна института, која међусобно нису условљена. Послодавац може да откаже запосленом уговор о раду који својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду, а кривица постоји ако на страни запосленог постоји намера или крајња непажња.

Неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права у побијаној другостепеној пресуди.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/14), на којој су нижестепени судови засновали своје одлуке, предвиђено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом.

Одговорност за повреду радне обавезе цени се према општим правилима о грађанској одговорности, за коју је меродаван стандард разума и пажње који се очекује од запосленог у извршењу конкретне радне обавезе.

Тужена је општим актом прописала повреде радне обавезе које могу довести до отказивања уговора о раду, а међу којима је и непридржавање прописане технологије

рада приликом извршавања радних обавеза којом се наноси штета трећим лицима и исплата уз задржавање новца за себе. Поступак у сврху утврђења постојања повреде радне обавезе је спроведен на основу рекламација корисника „Банке Поштанске штедионице“, тужена је комисијским путем утврдила да је тужилац неправилно користио апликацију МСОЦ, а као последица таквог неправилног рада подносиоцима рекламације је пропустио да уплати укупно 407.550,16 динара, који износ је након тога тужени уплатио корисницима, са обавезом тужиоца да га регресира туженом.

Наводе ревизије да је тужилац на валидан начин вршио идентификацију корисника којима врши исплату, а које је он истицао и у поступку до доношења побијане пресуде, не потврђује утврђена садржина општих аката тужене и начина рада у апликацији МСОЦ, у којој се ради приликом уплате новчаних средстава на наменске рачуне корисника. Правилност утврђења ових чињеница не може се побијати у ревизијском поступку у смислу члана 407. ЗПП.

Из истог разлога наводи ревизије о пропусту да се посебно цени садржина графолошког вештачења израђеног за потребе кривичног поступка, везаног за потписе ДД, не могу бити предмет оцене ревизијског суда.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**